

9. Spørgsmaalet om vore Læge og Vredformers indbyrdes Forhold er nu blevet simplere, da man er kommet til det Resultat, at der hos os kun findes een Vred-Art; men der er dog ogsaa her Meget at klare. Er „Stationen“ f. Ex. opankret i Randersfjord, vil den have god Veilighed til at undersøge flere herhenhørende Spørgsmaal, andre ville paatrænge sig i vore sydlige Smaavande. Veger Vreden der eller ikke? Gaar Randerslagen op i Gudena for at lege, eller hvorfor?
10. I vore sydlige Smaavande paatrænger sig ogsaa det besleegtede Spørgsmaal, om Gedden, Abborren og andre Ferskvandsfiske lege i disses Brakvand eller kun foretage Næringsudflugter ud i dem. Med Hensyn til Anvendelse af visse Redskaber, Fredningstider o. v. er Svaret selvfølgelig af stor Betydning.
11. Hvorvidt „Laaseede Vande“ virkelig have den dem tillagte særlige Betydning som Unglesteder, er et Spørgsmaal, som kun kan besvares gjennem omhyggelige naturhistoriske Undersøgelser og Jagttagelser, flere Aar i Træk. Er „Stationen“ henlagt til Nærheden af slige Vande, vil den ikke unnlade at studere dette Forhold.
12. Paa sine Steder vil den heller ikke unnlade at drage andre i økonomisk Henseende vigtige Hapdyr end Fisk (Hummer, Muslinger f. Ex.) ind under sit Undersøgelsesomraade. Spørgsmaalet om „giftige Muslinger“ kan maasse ikke haabes løst ad denne Wei, men Bidrag til dets Beløsning ville kunne samles.
13. Endelig kan jeg ikke unnlade at udtale, at hvorsomhelst „Stationen“ henlægges, bør den i størst mulig Udstrækning og under Anvendelse af forskellige Metoder, for at prøve sig frem, foretage kunstig Udflækning af økonomisk vigtige Havfiskes Rogn, dels for at faae konstateret, om saadanne Foranstaltninger svare til berettigede Forventninger, dels i det Haab, at Fiskebestanden derved vil kunne forøges i væsentlig Grad. Det vil være bekendt, at Foranstaltninger i denne Retning ere trusne baade i Nord-Amerika og i Norge. „Stationen“ vil succesfuld kunne gjøre dette Arbejde uden store Omkostninger; skal det iværksættes ved særlige Foranstaltninger, vil det blive meget kostbarere.

Seg skal tillade mig at henstille, hvorvidt, hvad her sub. 1—13 er udviklet, maatte kunne benyttes som Momenter til den Instruktion, som i sin Tid vil være at udfærdige for „Stationen“. — Det vil af det Udvillede formentlig fremgaa, at „Stationens“ Arbejde vil — hvis man er saa heldig at have en Mand, der vil og kan udføre det — strække sig over et større Aar, uden at man kan angive anden Tidsgrænse for dens Virksomhed, end at jo længere den varer, desto Mere vil den kunne udrette. Vedkommende Naturkyndige maatte kunne anvende hele den gode Aarstid paa „Stationen“ og bruge Vinteren til at ordne og bearbejde sine Jagttagelser. Hans Virksomhed vil derfor ikke kunne forenes med nogen anden — f. Ex. som Medhjælper ved det Zoologiske Museum — og Konsejventsen heraf vil være, at der maa tildeles ham en passende fast Løn; man vil ellers risikere at miste ham, og at Arbejdet saaledes afbrydes og gaar over paa andre Hænder, hvilket naturligvis, under alle Omstændigheder, selv de allerbedsigste, vilde være yderst uheldigt med Hensyn til Arbejdets planmæssige Gjennemførelse. Bistand vil det — set fra et meget idealt Standpunkt — have sin Løn i sig selv, at hellige sit Liv, sin Kundskab og sin videnskabelige Opfindsomhed, til en saa vigtig Landesag, men Samfundet bør ogsaa belønne eller i alt Fald Lønne den, som gjør det. Bevist for, at det udføres yldestgjørende, ville de med visse Mellemrum fremkommende Beretninger fra „Stationen“ levere; at disse skulle offentliggøres hvert Aar, vilde dog formentlig være mindre heldigt.

Det vil maasse være nyttigt at faste et løseligt Blif paa, hvorledes man andre Steder har grebet denne Ting an; thi det er — som jeg tidligere har havt Veilighed til at udvikle for det høie Indenrigsministerium — ikke alene hos os, at